

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Γρηγοράκης ἢ Ξηνταράκος ἐσιώπα ἐστράφη πρὸς τὸν ἕτερον.

— Κύριε Βλαχάνη, εἶπον πρὸς τὸν ἕτερον, πάντοτε ἐφρόνουν, ὅτι ὑπὸ τὸν τετριμμένον ἐκείνον καὶ ἀρχαιοπρεπῆ ὑψηλὸν σὰς πῖλον ἐκρύπτετο κεφαλὴ πλήρης πρακτικῆς σοφίας καὶ ἀπόδειξις, ὅτι μόνος σὰς ἐξηκολούθησατε τὴν πραγματοποιήσασιν τῆς Μεγάλης Ἰδέας καὶ ἐκυριεύσατε τὸ Βυζάντιον— ἔστω καὶ ἐν αἵδῃ ξενοδοχείου ἐν τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ — ἐργαζόμενος ἀθορύβως, μὲ μόνον τὸ πενιχρὸν σὰς εἰσόδημα. Ἄξιός ἐστι μισθός σὰς, ἀληθῶς πολὺ ἄξιός ἐστι. Εἰπέτε μοι σεῖς, ἐν ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος, οὕτως εἴθε Ἀνώτερος Ταξιάρχης, ἐν ὀνόματι τῆς Ἐπικρατείας, τῆς ὁποίας εἴθε Γενικός Ἐπίτροπος παρὰ τῇ Ἐλεγκτικῇ Συνεδρίῳ, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξηγήσετε εἰς ἕνα πτωχὸν ἀνθρώπον τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ εὐρεθῇ αἰφνης κάτοχος τριακοσίων χιλιάδων δραχμῶν, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ! . . .

Τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Βλαχάνη ἀνέμενον ἐναγωνίως, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ ἀνακριτὴς κ. Μάνσης. Ἐπὶ τῇ θέᾳ του, φοβηθεὶς μήπως συλλάβῃ ἐμὲ ὡς ἐνοχόν — καὶ ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸ πράξῃ ὁ κ. Μάνσης — ἐστράφη εἰς φυγὴν. Ἀλλὰ δὲν ἀπεμακρόνην τοῦ ταμείου· ἔμεινα εἰς τὰ περίεξ ἐρευνῶν ἐπιμελῶς τοὺς τοίχους καὶ τὰ πεζοδρόμια τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; μὲ ἠρώτησεν ὁ σκοπός.

— Παρίεργον! . . . φυσικώτερον ἦτο νὰ σὲ ἐρωτήσω ἐγὼ τί κάμνεις; ἀπάντησα.

— Ἐγὼ εἶμαι σκοπός.

— Σκοπός! . . . Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον δὲν ἔχει ἔχει πλέον κανένα σκοπὸν! . . . νὰ ὑπάρχῃ. Καὶ δὲν μοῦ λέγεις τί κάμνεις ἐδῶ;

— Φυλάττω.

— Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα;

— Μάλιστα,

— Καὶ τὴν νύκτα τί φωνάζετε;

— «Φύλακες! . . . γρηγορεῖτε!»

— Ἐγχεῖς ἀδικόν, φίλε μου. Εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ φωνάζετε:

— «Φύλακες! . . . Γρηγοράκης!»

Καὶ ἐπειδὴ ὁ σκοπός ἡτοιμάζετο νὰ μὲ πυροβολήσῃ, ἔφυγα δραματικῶς, ἀντὶ οὗτος ἤρξατο ἄδων τὸ ἐξῆς ᾠσμα ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ ᾠχου:

Μὲ τὸ κράνος βαρὺ 'στὸ σκοτάδι
Μὲ τὴ λόγχη σὲ χέρι θραυτὸ
Ἐδῶ μένω καὶ μέρα καὶ βράδυ
Κι' ἀπὸ μέσα μᾶς κλέβουν! . . . Τίς εἶ;

Οἱ ρινόες γαλανὸς ἀπ' ἐπάνω
Τρέμ' ἢ πούλια 'στὸ πλάι χρυσῇ
Κι' ὁ Βλαχάνης τῆς λέει: δὲν εὐθάνω
Νὰ σὲ πάρω κ' ἐσένα! . . . Τίς εἶ;

Τὸν χειμῶνα τὰ ἔλατα γέρνουν
Πέφτει χιόνι βροχὴ περισσὴ
Οἱ ταμίαι τὰ χρήματα πέρνουν
Καὶ ὁ κόσμος πεινάει: Τίς εἶ;

Κάπου κάπου καμμιὰ κακομοίρα
Μὲ φωνὴ τρομασμένη, μισή
Τοῦ ταμείου βροντᾷ τὴ θύρα
Κι' ὁ ταμίης τὴ διώχνει: Τίς εἶ;

Ὁ ταμίης! τί τίτλος! . . . ἂ, κρίμα!
Ὡ, τί θέσις, τί τύχη χρυσῇ!
Αὐτὸς μέσα νὰ κλέβῃ τὸ χρῆμα
Κ' ἐγὼ ἀπ' ἔξω νὰ κράζω: τίς εἶ;

Ἐγὼ πρῶτα περνοῦσα τὰ δάση
Μὲ ψυχὴ καὶ καρδιὰ περισσὴ

Τώρα τρέμω κ' ἐκεῖ μὴ μὲ πιάσῃ
Ξηνταράκος κανέναν! . . . Τίς εἶ;

Τί εἶν' ὁ κόσμος γιὰ μᾶς, φουκαράδες!
Κουραμένα, κουζίνας, κρασί!
Καὶ μαζεύουν αὐτοὶ τοὺς παράδες
Κι' εἰς κανένα δὲν δίνουν! . . . Τίς εἶ;

Στοῦ Τριγγίτα ὀρίσατε κάτω
Ξηνταράκο, Βλαχάνη μου, ἐσὺ,
Ἐκεῖ πέρα σκοπὸς σὰς φυλάττει
Ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ δίκη! . . . Τίς εἶ;

Ἀβδακούμ

ΟΙ ΔΥΟ

Ξηνταράκο καὶ Βλαχάνη, ἡ πατρις σὰς χαιρετᾷ
κ' ἀπ' ἐμπρός σὰς κ' ἀπ' ὀπίσω περισσεύματα πετᾷ.
Μὲ περισσεύμα ὁ ἕνας, μὲ τὸ ἔλλειμμα ὁ ἄλλος,
Ξηνταράκος καὶ Βλαχάνης καθισμένοι 'στὸ σκαμνί,
καὶ ξυπνᾷ ὁ Εὐρωπαϊκὸς καὶ ξυπνᾷ ὁ Ἀγγλογάλλος
καὶ τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων στεφανώνει καὶ ὑμνεῖ.

Ὁ Ραντόπουλος ἐκεῖνος ἐξεχάσθη πλέον τώρα,
δι' αὐτὸν καιρὸς δὲν εἶνε, δι' αὐτὸν δὲν εἶνε ὦρα.
Πρὸ μεγάλα εἰς τὴ μέση ἐξεφύτρωσαν ἀγροτέρια,
πρὸ μεγάλας ὀργῆκαν τώρα συμφοραῖς καὶ νταβατούρια,
καὶ περισσεύμα εὗρεκαν μὲς 'στὸ ἀδειο Κεντρικόν,
ποῦ ἐτράνταζεν ὁ κόσμος μ' ἕνα τέτοιο ἑαφρικόν.

Ξηνταράκος καὶ Βλαχάνης, δὲν ὑπάλληλοι μεγάλοι,
ποῦ 'στὸ πάρε καὶ 'στὸ δῶσε σὰν κ' αὐτοὺς δὲν εἶνε ἄλλοι.
Ὁ μὲν εἰς ἔλλειμματίας, ὁ δὲ ἄλλος περισσεύει,
καὶ κρυφὰ τὰ μιλιούρια μὲς 'στῆς κάσσης του μαζεύει,
κ' ἂν ὁ κόσμος γιὰ παράδες τὸ καρύδι του τοῦ σφίγγῃ,
μὰ μιλιὰ ὁ Ξηνταράκος κ' ἀπ' τὴ μνῆγα βγάλλει ξύγκι,

Γιὰ τὸ κούνημα τὰ κρύβει τοῦ Λεβίδη κατὰ μέρος
ἐπειδὴ κ' ὁ Ξηνταράκος εἶνε ἄλλος Ροβεσπιέρος,
καὶ κουνήματα Λεβίδη ὄνειρεύεται καὶ τοῦτος
καὶ τὸ ξίφος ἀνασύρει ὡς Ἀρμόδιος καὶ Βροῦτος.
Ἄλλ' ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν τῷ φιλότῳ Νικολῇ,
ἐπειδὴ τὸ κούνημά του μᾶς ὠφέλησε πολὺ.

Ξηνταράκος καὶ Βλαχάνης, δύο πρόσωπα ὕψηλά,
Μὲ προσόντα ἕνα κ' ἕνα καὶ παράσημα πολλά,
Ξηνταράκος καὶ Βλαχάνης, ἕνας πέρνει ἄλλος κρύβει,
Ξηνταράκος καὶ Βλαχάνης, ὁ καθεὶς ἐμπρός τωρ σκύβει,
καὶ ὁ πρῶτος Δηληγιάννης καὶ ἡ σπεῖρα τῶν σωτήρων
ἀναγράφει καὶ τοὺς δύο εἰς τὰς δέλτους τῶν μαρτύρων.

Ξηνταράκος καὶ Βλαχάνης, μὴ καινούρια συντροφιά,
νέα μοῦτρα γιὰ ρεκλάμα καὶ μεγάλη ζωγραφιά.
Μὴν ἀφίσετε καὶ τούτους νὰ τοὺς πάρῃ τὸ ποτάμι,
μὴ τοὺς κάμει' ἐξελέγξει, μὴ τοὺς σκάψετε τὸν λάκκον,
καὶ μελόδραμα τῆς ὥρας εἰς ἀνάμνησιν ἂς κάμῃ
ὁ διδάσκαλος ὁ Ξύντας δι' αὐτὸν τὸν Ξηνταράκον.

Σουρτζ